Bài Thơ Này Một Chút Xưa

Sáu tuổi, em vào Đồng Tháp, Ba đi để Mạ ngoài trời. Dắt díu bầy con mồ côi, nhiều đêm Ba rơi nước mắt...

Em ở chung với người Bắc / di cư hồi năm Năm Tư, hiểu chữ Thừa nghĩa là Dư - em dư nhiều ngày buồn bã...

Tiếng nói người Nam là lạ...rồi thì em cũng quen thôi! Giọng Huế, em, ai cũng cười: "con nhỏ nói gì khó hiểu!".

Em có cái thời niên thiếu, dễ thương vậy đó anh à...Nhiều năm Đồng Tháp rồi qua, Ba dẫn con lên Gia Định...

Anh Thiện tới tuổi vào Lính. Chị Thanh, chị Thái theo chồng, em còn con nhỏ má hồng / đi học và...em đi học!

Nhớ anh! Nhiều khi thấy tức: Gặp chi một thoáng rồi xa?

*

Cuộc đời chìm bảy nổi ba...tội nghiệp Ba già quá đỗi, nhiều năm không về quê Nội, Huế ngày mỗi mịt mùng thêm...

Rồi..."ngày hòa bình" nổi lên. Rồi đời "ngày càng chia rẽ". Ba đưa em vàng vượt bể...Anh ơi sóng gió đoạn đành!

Em tới nơi còn tóc xanh...Mười năm tóc em lấm chấm...Kiếm tiền từ hai tay trắng, đón Ba qua "hưởng" tuổi già...

Ba mất năm Ba tám ba. Em lo Ba được phần mộ. Hai đứa cháu Ngoại Ba nhỏ, nhớ thương ông Ngoại vô cùng!

Em buồn. Gì có cũng không!

*

Thơ chấm xuống dòng, không tiếp. Ôi em...anh về không kịp tiễn em một buổi chiều mưa...

Bài thơ này...một chút xưa. Anh giống em, "thừa" đau đớn. Thôi thì...chúng mình đều lớn, Quê Hương nhỏ xíu cuối trời!

Tiếng thở của em bốc hơi.

Tiếng thở của anh ràn rụa...
Cái buổi chiều mưa hôm đó: Tro tàn. Bếp lạnh. Hanh hao...

Trần Vấn Lệ